

BİR KİŞİ AÖYÜM

BİR
KİŞİ
AÖYÜM
BİR
KİŞİ
AÖYÜM

BİR
KİŞİ
AÖYÜM

BİR
KİŞİ
AÖYÜM
BİR
KİŞİ
AÖYÜM

BİR
KİŞİ
AÖYÜM

BİR
KİŞİ
AÖYÜM
BİR
KİŞİ
AÖYÜM

BİR İNSAN BAŞI ÜSTÜNE ÜÇ SESLİ ÜZÜNÇ

BİR
KİŞİ
AÖYÜM
BİR
KİŞİ
AÖYÜM
BİR
KİŞİ
AÖYÜM

KIŞILAR:

BİRİNCİ UZUNÇ — SUÇLU
İKİNCİ UZUNÇ — POLİS
ÜÇÜNCÜ UZUNÇ — MUHBİR

(Çok sıcak bir yaz günü, öğle sonu. Açık mavi, lekесiz gök. Geride, sivri, diş diş kayalar. Önde, geniş gövdeli bir kuru ağaç. Ağaca asılı bir ilân kâğıdında, Suçlu'nun resmi ve altında şu yazılar vardır:

"Yukarda resmi bulunan suçlu Tarez, görüldüğü yerde vurulacaktır. Gizlendiği yeri ihbar edene 10.000, başını getirene 50.000 Lomadet ödül verilecektir."

Kâğıtta resmi olan Tarez, kuru ağacın arkasına saklanmıştı. Kimdadıkça, kolları, omuzu, başı görünmektedir. İlân kâğıdının önünde, sırtı ağaca dönük bir polis duruyor. Polis, yerini değiştirmeden sağa, sola döner, elini alına siperliyerek uzaklara bakar, suçlu Tarez'i arar. Polis o yana, bu yana döndükçe, ona görünmemek için Tarez de diz çöküp, eğilip gizlenmeye çalışır. Polis, şapkasını çıkarır, öbür eliyle alındaki teri silip elini silker.)

POLİS — Öfff. Amma da sıcak be... (Kısa sessizlikten sonra, kendi kendine konuşur gibi, ama görmezden geldiği ağacın arkasındaki Tarez'e fısıldar) Ben seni görmüyorum...

TAREZ — (Başını uzatıp fısıldar) Evet, görmüyorsun. Ama ben seni görüyorum.

POLİS — (Hırçın) Hayır... Sen de beni görmemiş ol!

TAREZ — Anladım, görmüyorum...

POLİS — Sesini de duymuyorum.

TAREZ — Evet, duymuyorsun. Ben de seni duymuyorum.

POLİS — Öyleyse, kulağımı aç, beni iyi dinle: Geriye dönersem, seni gizlendiğin ağacın arkasında görebilirim. Öyle değil mi?

TAREZ — Evet, görebilirsin.

POLİS — Öyleyse niçin kaçmıyorsun? Seni öldürmemi mi bekliyorsun? Kaç burdan! Çabuk kaç!

TAREZ — Kaçamam ki...

POLİS — Neden? Yaralı mısın yoksa?

TAREZ — Hayır, yaralı değilim...

POLİS — Öyleyse? Kaçmalısın... Başka bir yere git, saklan! Hadi, koş! Ama ayaklarının ucuna basarak sessizce kaç!

TAREZ — Nereye gidebilirim? Her yan, her yön polis, candarma dolu. Bütün dağlar, tepeler tutulmuş. Her kayanın arkasından bir namlu uzanmış. Yanımı, yöremi çevirip kuşattılar beni...

POLİS — Ormana kaç

TAREZ — Hih... Orman mı! Orası da öyle... Her ağaç dibine yerleşmişler, her çalı dibine pusulanmışlar. Beni avlıyacaklar...

POLİS — Polissiz, candarmasız bir kovuk bul da sok başını!

TAREZ — Beni izleyenler yalnız polislerle candarmalar olsa bir yere gidip saklanabilirdim. Ya yurttaşlar? Saklandığım yeri ihbar edene onbin, başımı getirene ellibin lomadet ödül verileceği ilân edildiğinden beri, tüfeği, çifteyi, tabancayı alan sokağa fırladı, dağa, bayıra koştu, ormana daldı. Her delikte, her kovukta beni arıyorlar. Silâhı olmayanlar da baltalarla, kazma küreklerle izime düşmüşler. Kocakarılar bile, ellerinde sopalar, arkamdalar... Çocuklar, cepleri, elleri taş dolu, avlamak için kıyı-bucak beni arıyorlar. Bu durumda nereye gidebilirim?

POLİS — (*Bağırır*) Nereye gidersen git, bana ne? Benden kaç kurtul da, ne olursan ol...

TAREZ — Ama...

POLİS — (*Sözünü keserek*) Ben vurmayı da kim vursa vursun, orası beni ilgilendirmez. Kendini öldürtmeye zorlama beni! Kaç git burdan, diyorum; anlamıyor musun?

TAREZ — (*Soğukkanlı*) Anlıyorum, anlıyorum... Benim kurtulmam için değil, kendini kurtarmak için, benim kaçmamı istiyorsunuz.

POLİS — Kimden kurtulacağım?

TAREZ — Kendinden... Ben kaçarsam, kendinden kurtulacaksın.

POLİS — (*Kızgın bağırır*) Evet, öyle... Ne olacak yani?

TAREZ — Ama benim için hiç kurtuluş yok... Nereye kaçsam, kısıtıp öldürecekler.

POLİS — Beni, kendini öldürtmeye zorlama! Yapamam bunu... (*Yumuşak*) Git burdan... Git, diyorum. (*Sesi gittikçe yumuşar, yalvarmaya başlar*) Evet, benim için, beni kurtarmak için... Nasıl olsa kendini kurtaramıyacaksın artık, beni kurtar. Sessizce git burdan. Sesini duymamış, seni görmemiş olayım... Hadi, git!

TAREZ — Gidemem. Hiçbir yere gidemem...

POLİS — (*Üzgün*) Gerçekten kötü adammışsın. Niçin kendini ille de bana öldürtmek istiyorsun? Bana bir düşmanlığın mı var? Dağ, taş, her yer polis, candarma doluyken, niçin kendini öldürtmek için beni seçiyorsun? (*Kısa susuş*) Haa, anladım... Öyleyse benim öldüremeyeceğime güveniyorsun. Onun için bana sığınmıyorsun. Öyleyse daha da alçaksın!

TAREZ — Hayır, hayır...

POLİS — (*Sözünü keserek*) Çünkü, zaafımdan yararlanıp pis canını kurtarmak için bana görevimi kötü-

ye kullanıyorsun... Ya birisi seninle konuştuğumu duyarsa? Ya ikimizi görürlerse burada? Bana ne yaparlar o zaman? Seninle işbirliği yapmış suç ortağı olurum. *(Tabancasını çıkarır)* Ama ben görevimi kötüye kullanacak adam değilim. *(Namluyu Tarez'e yöneltip bağırır)* Namussuz! Başımı derde sokacaksın... Çabuk git burdan! *(Namluyu Tarez'e yöneltince, onun yüzünü görmemek için başını ters yana çevirir)* Ben, senin sandığın kadar yufka yürekli değilim. Senin gibilerini bir kurşunla geberte bilirim. Hadi git, yoksa vuracağım. Git, diyorum.

TAREZ — *(Yumuşak)* Kızma rica ederim. Yanılıyorsun. Burdan kaçıp gitmeyişim sana güvenimden değil. Yumuşak biri olduğumu, adam öldüremeyeceğini de bilmiyorum. Nerden bileyim? Seni tanıyorum ki... İlk burda karşılaşılıyorz..

POLİS — *(Yalvaran sesle)* Öyleyse? Beni tanıımıyorsun, bana bu düşmanlığın neye? Niçin kendini ille de bana öldürtmek istiyorsun? Hadi, ne olur, git burdan... Çok rica ederim, git! Yüreğinde birazcık acıma duygusu varsa, gidersin burdan. Beni, kendini öldürtmek zorunda bırakma. Git de başkaları yap-sın bunu. Görevimi kötüye kullanamam; darda kalırsam, seni vurmam zorundayım. *(Tabancasını yine Tarez'e çevirir)*

TAREZ — *(Tabancasını çıkarır, oynar)* O oyuncaktan bende de var.

POLİS — *(Başka yana bakarak)* Yani, beni öldürürsün diye korktuğumu mu sanıyorsun? Beni öldüreceksin diye korkumdan mı seni vurmuyorum, budala! Görevimi yaparken öldürülmekten korkum yok benim.

TAREZ — Korkmadığımı biliyorum. Korkağın biri olsay-dın, çoktan beni vurup öldürürdün. Yiğit olduğun

belli... Ama tabancanı bana yöneltince, neden başı-nı başka yana çeviriyorsun?

POLİS — Seni görmek, tanımak istemiyorum da ondan... Tanımasam daha iyi...

TAREZ — Niçin?

POLİS — Tanıyınca bir insanı öldürmek zorlaşır da on-dan... Böyle inatçılık edersen seni öldürmek zorun-da kalacağım. Belki bir muhbir gelir, bana yerini gösterir, ya da başka biri ikimizi birlikte görür burada. O zaman seni öldürmek zorunda kalırım. Tanımadığım, yüzünü bile görmediğim birini öldür-mek daha kolaydır ne de olsa... *(Başını yere eğer)* Öldürmek zorunda kalırsam, senden hiçbir anım ol-masın, yalnız sesin kalacak kulağımda, o kadar...

TAREZ — İnsan, tanımadığı birini niçin öldürsün? Be-ni tanıman, öldürmeni kolaylaştırır bence...

POLİS — Ya tanıyınca niçin öldürsün? Tanışmış olsa-lardı, savaşta birbirlerini öldürürler miydi insan-lar?

TAREZ — Şimdi anlıyorum, neden yüzüme bakmadığı-nızı...

POLİS — Yoksa sen beni hiç adam öldürmedim mi sa-nıyorsun? Çok adam öldürdüm bu son savaşta, ama hepsini de uzaktan... Hiçbirinin yüzünü görmedim. *(Çok duygulanmış)* Yalnız... Bir kez... öldüreceğim adamın yüzünü görmüştüm. Yere yatmış, bana ba-kıyordu. Gözleri deniz kadar genişti, deniz kadar derindi; salt göz olmuştu yerdeki adam... Masmavi bir geniş derinlik...

TAREZ — Öldürdün mü?

POLİS — Hayır, olmuyor... Öldüremedim. Oysa uzakta olsaydı, onu da öbürleri gibi öldürebilirdim. Yüzü-nü görünce zor, çok zor... Tanıyorsun ne de olsa. Rüyana girebilir öldürdüğün adam, en olmadık yer-

de birden karşına çıkabilir. Öldürürsün ama sende yaşar durur... Şimdi anladın mı neden yüzünü görmek istemediğimi?

TAREZ — Savaş başka şey... Şimdi savaşta değiliz. Savaşın kuralları ayrı.

POLİS — Ama ölüm, ölümdür, sonuç hep bir.. (Kısa susuş) Artık anladın işte... Hadi git burdan!

TAREZ — Gidemem diyorum.

POLİS — Yoksa sana acıdığımı mı sanıyorsun? Belki de suçsuz olduğuna inanmadığımı sanıyorsun... Sana ne acıyorum, ne de senin suçsuzluğuna ianıyorum. Suçluluğun da, suçsuzluğun da beni ilgilendirmez.

TAREZ — Yaaa!...

POLİS — Hükümet senin için vur emri çıkarmış, demek ki vurulacaksın... İşte bu kadar! Ama ben adam öldürmek istemiyorum, istemiyorum! Hadi, git burdan!

TAREZ — Ben de, gidemem, diyorum. İki adım atacak gücüm yok... Yoksa seni kırmak istemezdim. Birden kanım kaynadı, çok sevdim seni... Gidebilseydim, seni memnun etmek için başka bir yere giderdim. Nasıl olsa kurtuluşum yok, öldürüleceğimi biliyorum...

POLİS — Öyle ya... Ha burda öldürülmüşsün, ha başka yerde...

TAREZ — Öyle... Yurttaşlarım ellibin lomadet ödülü almak için beni avlamaya çıktılar. Biliyorum, artık hiçbir işime yaramayan bu baş, yurttaşlarımdan birini zengin edecek, mutlandıracak. (Birden aklına gelmiştir) Dur, ama neden bu sen olmayasın?

POLİS — Ben mi? Ne diyorsun?

TAREZ — Neden sen almyasın parayı! Hiç olmazsa parayı sen al! Hadi...

POLİS — Hadi git burdan!...

TAREZ — Hadi vur! Daha ne duruyorsun, vursana! Rica ederim, çek tabancanı, hadi!..

POLİS — Git diyorum, yalvarırım git!..

TAREZ — Ben de yalvarıyorum, hadi vur beni! Alçağın biri almasın bu ödülü, sen al... Az para değil, ellibin lomadet... Geçim sıkıntısı çektiğini, parasız olduğunu biliyorum.

POLİS — (Alınmış ve kızmış) Nerden biliyorsun?

TAREZ — Belli... Aylığınla geçinemezsin herkes gibi. Rüşvet alacak adama da benzemiyorsun... Hadi, hadi vur artık!

POLİS — Vuramam. Hadi git...

TAREZ — Gidemem... Yoksa.. tabancanı mı boş? Al benimkini... Al işte!

POLİS — Tabancam dolu...

TAREZ — Öyleyse ne duruyorsun, vur da al şu ellibin lomadeti.

POLİS — O ödül, candarma, polis için değil. Bizim görevimiz zaten bu! Seni gördüğümüz yerde gebertmek. Devlet bize başka niçin aylık veriyor?

TAREZ — Demek, candarmaya, polise ödül yok?

POLİS — Seni öldürmekle görevli olmayan, yani bu tür işler için aylığa bağlanmamış herhangi bir yurttaş, başını getirirse, ona ellibin lomadet ödül verilecek. Saklandığın yerli bize ihbar edene de onbin lomadet...

TAREZ — Vah vah... Demek, polise ödül yok... Şimdi anlıyorum beni niçin öldürmek istemediğini. Öyle ya, eline birşey geçmiyeceğine göre...

POLİS — Bunun için mi seni öldürmediğimi sanıyorsun?

TAREZ — Ama karın, ya da çocuğun beni sana ihbar edebilir. Ben burda beklerim. Git, karını çağır, beni sana ihbar etsin diye...

POLİS — Yalnız bu sözlerin, beynine kurşun sıkmam için yeter... Parayla adam öldüreceğimi mi sanıyorsun, aptal!

TAREZ — Niçin kızılıyorsun? Yurdumuzda hiçbir insan, ömrü boyunca çalışarak, namusuyla, bu kadar çok para kazanamaz. Niçin bu parayı almak istemediğini anlamıyorum.

POLİS — Anlıyamazsın...

TAREZ — Nasıl olsa bu parayı birisi alacak...

POLİS — Ben de senin niçin burdan gitmek istemediğini anlamıyorum.

TAREZ — Anlamıyacak birşey yok bunda... Söyledim ya, dizlerim tutmuyor, yürüyecek gücüm kalmadı. Üç aydanberi arkamda polis, candarma... Kurşun yağmuru altında, dağ-bayır, tavşan gibi kaçıyorum. Tabanlarım cılk yara oldu. Dağlarda ot, yaprak, ağaç kabukları yiyerek yaşadım bunca zaman. Ama üç gündenberi yiyecek birşey bulamadım, bir lokma yemedim, bir yudum su içmedim, açım...

POLİS — Ne terslik... Yanımda da yiyecek hiçbirşey yok...

TAREZ — Yürüyebilseydim, buradan gider, kendimi başkasına öldürtürdüm. Üç gün önce, sabaha kadar sürüne sürüne, ancak buraya kadar gelebildim.

POLİS — Üç gün önce?

TAREZ — Evet...

POLİS — Nerden geldin buraya?

TAREZ — Babamın evinden.

POLİS — Girip çıkarken gören olmadı mı?

TAREZ — Ev kuşatılmış, polisler pusuda... Ama gece çok karanlıktı, görünmeden girip çıktım.

POLİS — Saklanmak için mi gitmiştin babanın evine?

TAREZ — Hayır.

POLİS — Herhalde seni kovdu evden.

TAREZ — Beni vurması için gitmiştim babama. Nasıl olsa birisi vuracak beni, o zaman da benim babam diye onu herkes aşağılayacak, kötüleyecek. Oysa kendi oğlunu vurursa, hiçkimse aşağılayamaz onu, çünkü hükümetin güvenini kazanır, yüceltirler o zaman...

POLİS — Bunu mu söyledin babana?

TAREZ — Elbet böyle söyledim, başka türlü... Dört çocuğum var. Ben öldürülünce, onlara bakacak kimseleri yok. Paraları da yok, hiçbirşey bırakamıyorum karıma, çocuklarıma... Babam da çok yaşlı. Yoksul bizimkiler. Babama işte bunu söyledim. Beni öldürüp hükümetten alacağı ödülün yarısını karıma vermesini, yarısını da kendine alakoymasını...

POLİS — Bir baba nasıl yapabilir böyle şey?

TAREZ — Nasıl olsa öldürüleceğime göre, bir yabancıнын yada babamın beni öldürmesi arasında ne ayırım var? Alacakları para hepsine ömürleri boyunca yeterdi. Olur, deseydi, hepsi kurtulacaktı yoksulluktan...

POLİS — Sen kendi çocuğunu elinle öldürebilir misin?

TAREZ — Yapmadı babam... Oysa ne iyi insandır. Dedim ki: "Ben kendimi öldüreyim, sen git hükümete, ben öldürdüm, de, paraları al!"

POLİS — Ne dedi o zaman?

TAREZ — Hiç... Boyuna ağladı.. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, "Git çubuk burdan!" dedi yavaşça... "Evi günde üç-dört kez arıyorlar" dedi. "Çıkarken dikkatli ol, ev sarılı" dedi. "Bir yerlere git, saklan!" dedi. (Susma) Acaba sen bana bir iyilik yapmak istemez misin?

POLİS — (Sert) Ben sana ne iyilik yapmak istiyorum, ne de kötülük...

TAREZ — Yani, bana değil de, babama, karıma, çocuklarıma... iyilik, beni öldürerek... Karın yada çocuğun ihbar etse beni sana, alacağınız muhbirlik ödülünün birazını bizimkilere verseniz? Ha?

POLİS — (Bağırır) Sus!

(Sessizlik. Akşam olmaktadır. Renkler gittikçe koyulaşır)

POLİS — Seni öldürmediğim duyulursa, ya koruduğumu yada senden bir çıkarım olduğunu sanacaklar; görevimi yapmadım, diye sorumlu düşeceğim.

TAREZ — Öyleyse öldür... Nasıl olsa kurtuluşum yok. Kıştırıldım işte... Hiçbir yere kaçamam...

POLİS — Sen neden kendini öldürmüyorsun? En iyisi budur: Ben burda senin ölünü bulmuş olurum.

TAREZ — Hıh... Böyle konuştuğuma bakma! Hâlâ içimde, içimin gizli, çok gizli bir yerinde, kurtulacağım diye bellibelsiz bir umut var. Gerçekten öleceğime kendimi bitürlü inandıramıyorum. Dahası, başımı gövdemden koparsalar bile, sanki yine de yaşayacakmışım gibi geliyor.

POLİS — Hiçkimse öleceğine gerçekten inanmıyor, hiçbirimiz...

TAREZ — Ama inanmış gibi görünüyoruz.

POLİS — Başkalarının öldüklerini görüyoruz da ondan...

TAREZ — Yaşamak güzel... Kendimi öldürdüğüm için ödül verselerdi, hiç duraksamadan yapardım bunu; tek para çocuklarıma kalsın diye... Ama başka hiçbir nedenle öldüremem kendimi.

POLİS — Kurtulamazsın ki...

TAREZ — Biliyorum, ama burda akıl sökmüyör.

POLİS — (Heyecanlı) Sus! Birisi geliyor galiba... Ayak sesleri var... Kaç çabuk, hadi çabuk!

TAREZ — Söyledim, kim gelirse gelsin, kaçamam...

POLİS — (Korkulu) Ya izini süren bir muhbirse? Ya seni burda görürse? İşte o zaman seni vurmak zorunda kalacağım. Ne duruyorsun daha, kaçsana!

TAREZ — Vurursan vur, ne yapayım! Yüzümü görmiyeyin diye arkamı dönerim, işin kolaylaşır.

POLİS — Suss! Geliyor işte!..

(Uzaktan geleni görmüştür. Tarez ağacın arkasına siner. Kısa sessizlik. Çelimsiz bir adam gelir. Adamın iki kolu da omuzbaşlarından yoktur. Bu, Muhbir'dir. Bir omuzunda matra, öbüründe azık torbası asılıdır.)

MUHBİR — Merhaba...

POLİS — (Küçümsiyerek) Buralarda ne arıyorsun?

MUHBİR — (Yılsarak) Herkesin aradığını.

POLİS — Neymiş herkesin aradığı?

MUHBİR — (Ağaca sokulup, ilândaki resmi başıyla işaret ederek) İşte bu!

POLİS — (Tarez'i görmemesi için dirseğiyle itip önüne geçer) Sen de mi onu arıyorsun?

MUHBİR — Hem de çoktanberi...

POLİS — Başını getirene ödül verileceği ilân edildiğindenberi mi?

MUHBİR — Evet...

POLİS — (Küçümsiyerek) Nasıl vuracaksın? Hani tüfeğin?

MUHBİR — Kollarım yok ki tüfeğim olsun. Anadan doğma kolsuzum ben.

POLİS — Öyleyse nasıl öldüreceksin?

MUHBİR — Benim şanssızlığım işte... Onu görsem bile gebertemem. Ama yerini ihbar edip onbin lomadet ödülü alabilirim.

POLİS — Bir de görürse seni, işin bitiktir, öldürür.

MUHBİR — (*Sırıtarak*) Her zenatın kendine özgü kuralları var.

POLİS — Senin zenatin?

MUHBİR — Muhbirlik. Ah onu bir görsem, gerisi kolay...

POLİS — Görsen ne yapardın?

MUHBİR — Daha taa uzaktan "Korkma benden arkadaş!" diye seslenir, yanına giderdim. Bak, omuzumdaki torbaya! İçinde azık var. Matramda da su var.

POLİS — Ne olacak?

MUHBİR — Ben bu kaçakları iyi bilirim; aç-susuz boynuna kaçarlar, gizlenecek bir delik ararlar. Öylesine yalnızdırlar ki, ağaçla, taşla, suyla konuşurlar. Konuşurlar ki, insan olduklarını unutmasınlar.

POLİS — Demek kendikendine...

MUHBİR — Konuşur. O Tarez denilen alçak şimdi burda olsaydı, nah, şu kuru ağaçala, insanmış gibi konuşurdu. Yerde konuşacak bişey bulamazlarsa, göğe bakar, kuşla, bulutla konuşurlar. İyi bilirim bunları... Ençok da dosta gereksinirler. Zehirli yılan gel-se sokmak için, göğüslerini açarlar dost diye..

POLİS — Zehirli yılan...

MUHBİR — Evet... Onun için benden hiç kuşkulamaz. Su veririm ona, cigara veririm, azık veririm. Arkadaş olurum onunla. Güvenir bana...

POLİS — Niçin güvensin?

MUHBİR — Yalnızlığından korkmaya başladığı için birisine güvenmesi gerekir ille, kim olursa olsun... Ona "Sen burda saklan, beni bekle, yine gelirim" derim. Bekler, döneceğim diye... Gider, ihbar ederim. (*Tarez, ağaca tutunarak kalkar. Tabancasını Muhbire çevirir. Polis, Tarez'i görmemesi için Muhbir'in önüne geçtiğinden, Tarez Muhbir'i vuramaz.*)

POLİS — (*İğrenerek*) Görüyorum ki işini çok seviyorsun...

MUHBİR — Yok canım, sevdiğimden değil... İş diye yapıyorum işte... Yeryüzünde işini severek yapan kaç mutlu kişi var? Sanki sen seviyor musun yaptığın işi?

POLİS — (*kendikendine*) Yaptığım değil, yapamadığım işi...

MUHBİR — Efendim?

POLİS — Hiç... Peki, sen hangi işi yapmak isterdin?

MUHBİR — (*dura dura*) Kim? Ben mi? Ben... Ben piyanist olmayı çok isterdim.

POLİS — (*Muhbir'in yüzüne bakıp yere tükürdükten sonra*) Yok işte... Hadi, çek git burdan! Boşuna zaman yitirme! Buralarda olsaydı ben görürdüm. Belki şu karşıkı kel tepelerin ardındaki kayalıkta bir kovuğa, bir ine sığınmıştır. (*Susma*) Ne dikilmiş duruyorsun öyle? Hadi gidip de arasana!

MUHBİR — Bütün oralarını adım adım arayıp taradım günlerdenberi... Bakmadığım delik, kovuk kalmadı. Belki de bir yerlerde açlıktan geberip kalmıştır. O zaman yandım işte...

POLİS — Neden?

MUHBİR — Leşini çoktan akbabalar, kuzgunlar yemiştir de ondan... Bu leş kuşları, cesedin önce gözlerini oyar, sonra da başını didik didik ederler.

POLİS — Ya sen?

MUHBİR — Ben, Tarez'in cesedini leş kuşlarından önce ele geçirebilirim, hemen başını gövdesinden ayırıp hükümete götüreceğim, ben öldürdüm diye... Ah şans! Gebermiş olsa daha iyi benim için.

POLİS — Neden?

MUHBİR — Kellesini koparıırken hiç tehlike yok da... Sonra muhbirlikten daha kazançlı. Başını götürünce ellibin lomadet alırım.

POLİS — İyi ama nasıl koparacaksın başını gövdesinden? Nasıl götüreceksin kesik kelleyi?

MUHBİR — *(Keyifle gülererek)* Benim dişlerimle ayaklarım, altı çift elden daha iyi iş görür.

(Hava loşlaşmakta, akşam olmaktadır.)

POLİS — Dikilip durma karşımda! Hâdi git de ara!

MUHBİR — Gerçekten, ne diye ayakta duruyorum sanki... Off... Öyle de yoruldu ki... *(Oturur)*

POLİS — Arasan daha iyi edersin, başka biri bulabilir.

MUHBİR — Dinleneyim de biraz...

POLİS — Akşam oluyor ama, karanlık basarsa aramazsın...

MUHBİR — Üç köy halkı birden Tarez'i vurmak için sürekle avına çıktılar. Araziyi tarayarak bu yana doğru geliyorlar. *(Susma. Polis cigara yakar)* Seni tanıyor gibiyim. Nerde görmüş olabilirim?

POLİS — Ne bileyim ben? Güvenlik Bürosu'na gelir gider misin?

MUHBİR — Her zaman... Muhbir olduğumdan sıklıkla uğrarım.

POLİS — Orda görmüşsündür...

MUHBİR — Hangi şubede?

POLİS — Ben evrak memuruyum. Bu türlü işlere hiç çıkmam ama, Tarez'i yakalamak için olağüstü durum var da bütün polisler göreve çıktı. Bana da Bu bölgeyi verdiler. Böyle işe ilk çıkışım.

MUHBİR — Belli...

POLİS — *(Kızmış)* Nerden belli?

MUHBİR — Böyle işlere alışkın olmadığın belli oluyor, ben anlarım. *(Bir tüfek sesi duyulur; ses yankılanır.)*

POLİS — Galiba kovalıyorlar... Sen de git bak hadi...

MUHBİR — Dedim ya, izini sürüyorlardı. Yakınlara kadar geldiler. Avladılar mı acaba?

(İki silâh sesi daha duyulur.) Avlıyamamışlar demek... Kaçıyor olmalı, arkasından silâh atıyorlar. *(Daha yakından bir silâh sesi duyulur. Ayağa kalkar. Kulağını dikip dinler bir süre)* Ben de gideyim. Kaçarken, yolu belki önüme düşüverir de, şansım varsa...

POLİS — Daha ne duruyorsun? Koşsana!

MUHBİR — Yerini öğrenirsem, gelir sana söylerim, vurursun... Ama başı benim.

POLİS — Allah belânı versin! Gitsene be! *(Muhbir hızla giderken, arkasından seslenir)* Heey, dur! *(Yetişip ensesinden tutar, omuzunda asılı matrayla torbayı alır)* Çok acıktım, sıcaktan da yandım... Bir iki lokma birşey yerim... Hadi sen git, ben hep burdayım. Yerini öğrenirsen, koşar, bana haber verirsin.

MUHBİR — Ama ben...

POLİS — Koş hadi... Gelir, alırsın sonra... *(Muhbir gider. İki tüfek sesi yankılanır. Polis, matrayla azık torbasını ağacın dibine bırakıp yine arkasını Tarez'e döner.)* Duydun değil mi alçak herifin söylediklerini? Artık burada kalamazsın! Biraz bişeyler ye de kendine gel, sonra da gidersin.

TAREZ — *(Matrayı alır, açar, ağzına diker, soluk soluk içer)* Sağol... *(Torbadan çıkardığı, ekmeği yerken)* Hep söylüyorum, gidemem diye... İki adım atamam. Kendini benim yerime koysana...

POLİS — *(Kızgın bağırır)* Sen de kendini benim yerime koysana! Ne yapardın benim yerimde olsaydın?

TAREZ — Bilmem. Belki de görmezden gelir, uzaklaştırdım burdan...

POLİS — Sonra seni yakaladılar burda, o zaman da bana "Neden bölgendeki suçluyu görmedin? Neden görevini yapmadın?" diye sorsunlar. Benim durumumda olmak kolay değil...

TAREZ — Sanki öldürülecek olan ben değilmişim gibi konuşuyorsun. Benim yerimde olmak çok mu kolay?

POLİS — Bir de Muhbir'in yerine koy kendini. Herif, yaptığı işi de sevmiyor üstelik. Belki de iğreniyor dur kendinden...

TAREZ — Piyanist olmak istermiş.

POLİS — Herkes olduğundan başka şey olmak ister...

TAREZ — Niçin?

POLİS — Bilmem... Niçini yok bunun. Bir aşçı pişirdiği yemekleri yiyenlerin, o yemekleri yemeye hakları var mı, yok mu, bilmez de, belki onun için...

TAREZ — Sen benim öldürülmemin de haklı olup olmadığımı düşünmüyorsun.

POLİS — Evet, düşünmüyorum... Düşünsem, görevimi yapamazdım ki... Ama aşçı olsaydım, severek yemek pişirirdim. (Susma) Peki, ya sen?

TAREZ — Ben?..

POLİS — Seviyor musun yaptığın işi? Olduğundan başka şey olmak istemez miydin?

TAREZ — Ben her ne yaptım istiyerek, severek yaptım. Sevdim işimi.

POLİS — Öyleyse rahat öleceksin.

TAREZ — Değil... Daha yapılacak işleri varsa insanın, nasıl rahat ölür... Ki o işler hiç bitmiyor.

POLİS — (Birden aklına gelmiş gibi) Aman. Nerdeyse Muhbir gelir. Seni görürse burda? Yedin şeyler, hadi bakalım, git artık...

TAREZ — Sen neden gitmiyorsun? Beni görmedin, beni duymadın... Bırak beni burda, sen git!

POLİS — (Gelmekte olan Muhbir'i uzaktan görmüştür) Geliyor işte... Sus! (Tarez, ağacın arkasına siner. Muhbir, ışık çalarak gelir.) Bulamadın mı? Kaçırmaşlar mı?

MUHBİR — Avcılarınmış.. Domuz avına çıkmışlar. Tarez'in izi bile yok... (Eğilir yere. Dişleriyle önce matra kayışını tutup matrayı omuzuna atar, bir süre durup Tarez'e baktıktan sonra onu görmezden gelir. Haince Polis'e bakar. Tarez'i gördüğünü Polis'in anlamaması için ağaçtan uzaklaşır. Kuşkuyla yaklaştığı Polis'e sorar) Tarez'i görersen öldürür müydün?

POLİS — (İşkillenmiş) Ne demek yani?

MUHBİR — Öldürür müydün?

POLİS — Elbette... Benim görevim bu! Bu iş için burada bekliyorum. Yoksa kuşkun mu var onu öldürecekimden?

MUHBİR — (Alaylı sırtarak) Yooo! Ama ben suçlu olsaydım, polisin cebine yada şapkasının altına girer, saklanırdım.

POLİS — (Sert) Alay mı ediyorsun?

MUHBİR — Ne diye alay edeyim?

POLİS — Ne demek istiyorsun öyleyse?

MUHBİR — Hiiiç... (Susma) Sen hiç adam vurdun mu?

POLİS — Vurdum, ama uzaktan, savaşta... Bir kez de, casus kurşuna dizilecekti, ben askerken... Bu işle bizim mangayı görevlendirmişlerdi. Casus, duvarın dibinde, elleri, gözleri bağlı duruyordu. Boyuna bağırarak sövüp saydığı için ağzını da bağlayacaklardı ama, insani olmaz diye, komutan bağlatmadı.

MUHBİR — İnsani olmaz, diye herif sövecek mi?

POLİS — Sövmemesi için, Komutan "Elinizi çabuk tutun da susturun şunu!" dedi. Nişan aldık. Teğmen, ateş komutu verdi. Ateş ettik. Ama namluyu biraz

yere eğdiğim için benim tüfeğin kurşunu toprağa geldi.

MUHBİR — Casus kurtulsun diye mi öyle yaptın?

POLİS — Yooo... Arkadaşların kurşunlarıyla nasıl olsa delik deşik olup ölecekti, öyle de oldu.

MUHBİR — Sence ölüm cezasına haksız mı çarptırılmıştı?

POLİS — Bilmem. Bana ne hem... Ama haksız yere kurşuna dizdiklerini de sanmam... Hiç olur mu öyle şey?

MUHBİR — Tanıdığın birisi miydi?

POLİS — Hayır.

MUHBİR — Öyleyse neden tam yüreğinden yada bey-ninden zımbalamadın herifi?

POLİS — Öldürmek bana göre iş değil de ondan olacak yapamıyorum.

MUHBİR — Daha seni görür görmez şıp diye anlamış-tım böyle biri olduğunu... (Yaklaşıp, giz verir gibi fısıldar) Yerini söylesem?

POLİS — (Canı yanmış gibi bağırır) İstemez! Söyleme!

MUHBİR — (Fısıldar) Sana göstersem onu?

POLİS — (Bağırır) İstemez, diyorum, gösterme!

MUHBİR — Sonra da ödülü almam için tanıklık eder mi-sin?

POLİS — (bağırır) Defol!

MUHBİR — Ama...

POLİS — (Sözünü keserek) Biliyorum, beni de ihbar edeceksin, alçak!

MUHBİR — Ahh!... Ellerim olsaydı!..

POLİS — Senin ellerin olsaydı çok kötü piyano çalacak-tın.

MUHBİR — Ben... yerini... gizlendiği yeri biliyorum. Gö-s-tereceğim yerini sana... Vurup vurmamak da senin bileceğin şey; ben orasına karışmam.

(Tarez ağaca tutunarak kalkar. Tabancasını çıkarır, namluyu Muhbir'e çevirir. Polis, Tarez'i ve tabanca-sını çektiğini görmeden, Muhbir'in önüne geçtiğin-den, Tarez birtürlül tabancasını ateşleyemez.)

POLİS — (Sanki Muhbir'e söylüyormuş gibi, Tarez'in duyması için yüksek sesle) Git artık, git! Daha ne bekliyorsun burada? Görmüyor musun, duymuyor musun?

(Tarez kaçmak için geri döner, iki adım atar, ama yere düşer.)

MUHBİR — (Bağırır) İşte! Kaçıyor! Kaçıyor!.. Ben gös-terdim onu sana. ben! Ödülümü isterim... Hadi vur, kaçıyor... Ödülümü isterim...

(Tarez kalkar. Muhbir'i vurmak için tabancasını ona çevirir. Ama Muhbir, korkuyla korunmak için Po-lis'in arkasına gizlendiğinden onu vuramaz.)

MUHBİR — (Polis'in arkasından bağırır) Hadi vursana! Daha ne duruyorsun? Kaçıyor işte, vur! Vur diyo-rum... Yoksa... Yoksa... seni...

(Polis tabancasını çeker, Tarez'e doğrultur. İkisi de ellerinde tabanca, kısa süre bakışırlar. Tarez, taban-casının namlusunu şakağına dayar, tetiği çeker. Kurşun sesi duyulur, Tarez yere yığılır.)